

reisida, agga pärris, et ta wist piddi jälle India-male taggasi tulles. Üks laewa-hulk oli just reisi tarwis Hollandia-male walmis, ja Zuhhan seati seena peale üllem-tohtreks; sellepärrast ta piddi essite weel mõnni päaw rohtusi ja plaastreid reisi tarwis walmistama, agga pea olli kõik tö tehtud ja Zuhhan purjutas omma pole.

Kui temma omma linna olli taggasi tulnud tahtis ta omma suggulasi läbbi-katsuda, kas naad tedda weel peaks mälletama ja läks wanna sandi rides essite omma wannema de jure. Odde tundis küll Zuhhanit agga wastas temma terretamisse peale: et wend jo ammo India-maal surnud, ja et temma tedda koggoni ei tunne. Norema de jures ta sai koera wisi uksest wälja wisatud. Sedda mõda piddasid õksed agga ommeti nõu, kudda nemmad temmast lahti saaks, sest temmal olli wannematte pärrandussest weel middagit sada. Wimaks pandi rahha kofko ja

said wennale ued rided sadetud, et temma ommeti rahwa ees suggulastele häbbi ei teeks. Agga Zuhhan satis rided taggasi, — ei tahtnud temma koggoni ühtigi õksede kãest, — muud kui pallus neid omma meestega omma jure teiseks päwaks lõuneks, et wõiks neid ühhe kalli India-maroaga wasto wõtta. Sed tullid, Zuhhan terretas neid uhkes kallis rides, ja pallus neid kõiki. Seal seisis jo kattel tullel ja Zuhhan wisas ühhe kasti seest üks plaaster teise järrele katlasse. Pea hakkas kõik kõõk hirmsaste haisema ja õed kippusid wandudes wälja. Siis tõstis Zuhhan üks kulbi täis katlast wälja, ja kallas laua peale, ja ütles naerdes: „Katsuge armsad õksesed minno kallist India-maroaga!“ Oh kudda nende silmad lahti siis kukkusid, kõik se plaaster olli kallid diamandi kiwina täis, mis paljo kallim weel kui kuld on. Temma olli neid plaastrede sisse katnud, et India-maal olli kelatud neid wälja widdada. Küll nüüd Zuhhan